

„Tako! Zdaj je tudi tvoj konj, Slabota, močan in neustrašen. Z navadnim konjem bi nikoli ne mogel premagati zmaja, zakaj zmaj je tako strašan, da že sam pogled njegov prestraši vsakega konja, in dih zmajev je tako strupen, da celo usmrti navadnega konja in človeka. Ti in tvoj konj sta pa viteza medvedov, sta močna in neustrašena, sta zavarovana in utrjena zoper zlobo zmajevo, in možno je, da ga premagata. — V deveto deželo je daleč, je tako daleč, da bi z najhitrejšim konjem moral jahati celih devet let, preden bi došel tja, a ta-le tvoj konj, ki ima nenavadno moč, bo tekkel kot veter in te prinese v devetih dneh v deveto deželo. Moj dragi rešitelj, hvala ti še enkrat, da si me rešil grozne smrti in — srečno pot.“ To rekši, se je obrnil medved v gozd.

Slabota se mu je hotel iskreno zahvaliti, a že ni bilo medveda nikjer več, izginil je.

Osedlal je konja ter jahal naprej proti deveti deželi. Konj je tekkel tako hitro, da se je kar veter delal in da Slabota ni mogel razločevati, kod jezdi. Polje, gozdi, hiše — vse je kar hitelo nazaj, vsaj zdelo se mu je tako, v resnici je pa le jahal tako hitro, da ni mogel ničesar razločno opaziti. Slabota ni bil več tako žalosten in potrtn kakor je bil prej, zakaj navdajalo ga je veselo upanje, da premaga strašnega zmaja ter reši brate okamenelosti.

(Dalje.)

Skopuh in nevoščljivec.

Spisal D. A.

veti Peter je potoval po svetu. Pridružita se mu dva tujca, prvi velik skopuh, drugi grd nevoščljivec. Dolgo hodita z njim. Koncem potovanja pravi sv. Peter: „Ker sta bila postrežljiva napram meni, si izberita kak dar. Kar prvi prosi, dobi drugi v dvojni meri.“

Dolgo se pričkata, kdo naj začne. Skopuh bi rad prejel dvojno nagrado, zavistnež pa mu je ne privošči.

Slednjič odloči žreb, da mora nevoščljivec izreči željo. Obrne se torej k sv. Petru, rekoč: „Izbij mi eno oko!“ — Sv. Peter ugodí njegovi prošnji: nevoščljivcu izbije eno oko, lakomnemu skopuhu pa obe očesi. —

